

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Cap. 1. Patrocinium D. Josephi omnium ominum potentißimum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

CAPUT PRIMUM.

Patrocinium Divi Iosephi omnium potentissimum.

I. Uob Ioseph antiquus filius Jacob ex Rachele, Pro-Rex Ægypti, fuerit figura incomparabilis Divi Iosephi Davidis Regis Filii & Patris JESU, usque ad nauseam repetimus, nullus est ambigendi locus, quandoquidem in illud Sancti Patres consentiant, & omnes quotquot sunt Sapientes: Unde factum ut eodem ille antiquus vocatus sit nomine quo hic noster, sic imago vel pictura repræsentans Petrum vel Joannem, vocatur Petrus vel Joannes, ut ille ipse homo quem repræsentat.

II. De illo autem antiquo gloriose & magnifice pronunciat Scriptura Ecclesiastici cap. 49. hæc verba. *Nemo natus est in terris ut Ioseph, qui natus est homo, Princeps Fratrum, Firmamentum plebis.* Cum ergo torum esse figuræ, imaginis, ac picturæ sit relativum, & ad aliud, idest ad repræsentandam rem cuius est figura, imago, vel pictura, illaque sit magis completa & perfecta (intellige in ratione figuræ, imaginis & picturæ) quæ melius repræsentat rem cuius est figura, imago, & pictura: & necessarium sit ut omne illud quod reperitur in figurâ, reperiat etiam in figurato, ac tantò excellentiori modo, quantò corpus superat umbram aut figuratum suam figurati: sequitur omninò quod illud quod loco mox citato dicebat Ecclesiasticus de illo antiquo, verificari debeat in Divo Iosepho Patre JESU ab isto antiquo figurato, idque tantò excellentius, quantò veritas figuræ prævalet, corpusque superat umbram. Itaque *nemo natus est in terris ut Ioseph noster: Primò, quia natus est homo: Secundò, quia Princeps Fratrum: Tertio, quia Firmamentum plebis.*

III. Quod nemo natus sit in terris ut Ioseph noster, primò, quia natus est homo, idest in gratiâ, & cum pleno rationis usu, ut ex tunc eâ uti posset, & in eâ crescere. Secundò, ex eo quod ut Pa-

ter JESU sit *Princeps Fratrum*, idest Sanctorum & Prædestinatorum, quorum unio & concordia est fraternitas summa, explicavimus in superioribus, ac primum quidem Parte primâ Tract. 3. Secundum verò per totum Opus. Restat ut hic videamus quomodo etiam nemo natus sit in terris ut ille, ex hoc quod sit *Firmamentum plebis*, quod omninò sequitur ex illis.

Nam quemadmodum Ioseph antiquus fuit *Firmamentum plebis*, quia cum esset natus homo, idest tantâ prudentiâ & sapientiâ præditus etiam à puero, ac si eam ex ventre Matris attulisset in mundum in eâque semper in dies crevisset, ut propterea factus Princeps Ægypti & fratrum suorum, servavit frumentum, quo populus servatus est in annis sterilitatis, quibus procul dubio aliàs consumendus erat fame: Ita planè noster Sanctus Iosephus Mariæ Coniux seu Sponsus, cum natus esset homo verius quàm ille antiquus, quia gratiâ instructus, & usu pleno rationis, tanta in dies fecit incrementa, ut assurrexerit in Principem Fratrum, idest Prædestinatorum: Nonne ergo in eo constitutus culmine, erit *Firmamentum plebis*? Sed cum ut Pater JESU frumentum electorum servaverit, & sub eâ qualitate Mysterium Incarnationis velando, demonem eluserit, nonne per hoc meruit accipere à Deo in Cælis potestatem in illum, ut dissipet technas & dolos ejus, sicque populos suam protectionem exquirentes juvet & illos ab eo liberet.

Itaque juxta hanc figuram Divus Iosephus est *Firmamentum plebis*, & quidem omnium potentissimum, duplî ex capite: Primo, quia cum natus sit homo, acceptâ scilicet in ipso Matris utero gratiâ, & usu rationis, ut ex tunc eâ uti posset, & in illâ in dies crescere, prout fecit ex dictis, est omnibus sanctior. Secundo, quia ut Pater JESU, qui est fons omnis Prædestinationis, est Princeps Fratrum, idest Prædestinatorum, ut diximus supra num. 3.

Quantum ad primum, quod scilicet ejus Patrocinium sit omnium potentissimum, quia est sanctior cunctis: hæc ratio est evidentissima, quia

E b b b z

potestas

IV.

V.

VI.

potestas omnium Sanctorum apud Deum fundatur in eorum sanctitate, eique commensuratur, ut quantum Sancti participant de sanctitate Dei, tantum etiam participant de eius potestate. Si ergo est Sanctior universis, consequens est ut sit etiam potentior.

VII. Revolvamus Historiam Ecclesiasticam ab exordio legis Gratiae usque ad nostra tempora, & videbimus non sine stupore, nisi stupidi simus, quam prodigiosa, quam stupenda ad favorem fidelium in particulari, & totius Ecclesiae in universum Deus operatus est miracula. O quam majora, quam frequentiora, quam in retroactis sub antiqua lege saeculis: sed si penitus omnia perscrutemur & inspiciamus, nonne inveniemus fere omnia ad intercessionem Sanctorum fuisse patrata? voluit nempe Deus ostendere hanc ratione quid possint apud se Sancti, ut ex inde animaremur ad sanctitatem: sed in his quis Sanctior Divo Josepho? Nullus ex dictis: nullus ergo plus illo poterit: immo cum sit sanctior universis, plus poterit quam ullus: hoc est clarum.

VIII. Quantum ad secundum, quod scilicet Divi Josephi Patrocinium pro nobis apud Deum sit omnium potentissimum ex hoc quod sit Pater illius à quo omne bonum patet. Quid enim non potest apud Deum Pater suus ex omnibus illis quae possunt alii Sancti, qui sunt solum ejus servi vel amici? Vel melius, potest ne ullus alius Sanctus, aut plures simul apud Deum quae potest ejus amantissimus Pater? Inter homines Pater Regis, si filius est cordatus, nonne plus poterit quam ullus Principum? Quis dubitat? & non poterit Divus Josephus Pater JESU apud JESUM plusquam ullus Coelitem? non credam.

IX. Pharaeo ut Josephum sublimaret antiquum, inter alia ei suum tradidit anulum signatorium. Dixitque ei Genes. cap. 41. vers. 41. & 42. *Ecce constitui te super universam terram Aegypti, tultq, anulum de manu sua, & dedit eum in manu ejus. Ad facienda scilicet decreta quaecumque voluisset, ut quidquid ipse jussisset, Rex ipse jussisse cen-*

seretur, *vertitq, nomen ejus & vocavit eum Salvatorem Aegypti. Poteratne Pharaeo sublimius istum Josephum evehere.*

Annulus ergo iste non solum dignitatis & honoris insigne extitit, sed etiam autoritatis & potestatis, ut quaecumque à Josepho eo obsignarentur, rata & firma haberentur, nullusque eis contradiceret, fors nec ipse Rex, Josephi autoritatem, quam ei contulerat, reveritus: Si tanta Rex infidelis ac gentilis in Josephum alienae gentis hominem praestitit, observatum frumentum ad populi conservationem. Nunquid Deus potest ab homine vinci? An non haec magnificentia Pharaonis erga Josephum antiquum, scintilla est illius quae in Deo est? Nonne primus ille Iosephus hujus secundi umbra & figura? quoties id repetimus? Ergo ille ideò in Aegypto ita evectus est, ut colligere possemus quo loco sit Divus Iosephus in Regno Dei: Sed annulo praecipue signatorio donatur à Deo, ut ille antiquus à Pharaone: ut intelligamus, quod quidquid ille in nostram gratiam & utilitatem subsignaverit (subsignabit autem quae volet, quia potest, annulo Dei instructus) rata & firma habeantur, ut, inquam, intelligamus quod si petitionibus nostris anulum appresserit Ioseph, suum robur, vires suas etiam apud Deum obtinebunt, ut rejici nequeant.

Diceres ergo non orare, sed jubere, non impetrare, sed imperare, in cuius rei figuram vide quomodo Jacob Patriarcha filium suum praefatum antiquum Josephum Aegypti Pro-Regem deprecatur, & quid deprecanti Patri respondeat Ioseph, Genes. cap. 47. vers. 29. & 30. *Cum, inquit, appropinquare cerneret Jacob diem mortis suae, vocavit filium suum Ioseph, & dixit ad eum, si inveni gratiam in conspectu tuo, pone manum tuam sub femore meo, & facies mihi misericordiam & veritatem, ut non sepelias me in Aegypto, sed dormiam cum Patribus meis, & auferas me de terra hac, condasq, in sepulchro majorum meorum, cui respondit Ioseph, ego faciam quod jussisti. Ubi adverte quod Jacob deprecatur Ioseph ut Pro-Regem,*

gem, & potestatem habentem, & tamen Joseph dicit Jacobo. quia Pater, faciam quod jussisti, sic deprecationem Patris vocat jussionem.

XII. Absit ut in cælis arbitrer adhuc vigere illud imperium, quod D. Josephus in terris exercuit in Dominum JESUM, qui erat subditus illi: Etenim cessante illic causâ subjectionis, nequit stare effectus. Nimirum Christus in statu viatoris sese composuit in tyrum. in quem respicere, & cui se conformare debebant sequaces ejus: atque adeo tunc formulæ omnes humilis animi eum decebant uti Mythagogum. Sed salutis humanæ expleto mysterio, & homine Cælis assero, Christus non subditur, sed eam agit personam quæ decet caput Ecclesiæ, nefas tamen est arbitrari eum esse immemorem tituli Patris quo dignatus est Josephum honorare: Hinc Sancta Theresia nostra, lib. vit. suæ cap. 6. Sicut, inquit, ipse Deus in hoc mundo vivens factus homo, voluit esse subditus Divo Josepho, & ejus obedire mandatis: ita etiam in Cælis ad dexteram Patris gloriosus existens, nihil ei pro nobis interpellanti negat: quin immo libentissimè omnia concedit, illius pia semper petitioni velut adhuc ei subditus obtemperat.

XIII. Redeamus ad antiquum Josephum Ægypti Pro-Regem, videamusque in eo quomodo Divus Josephus ab eo figuratus suos post mortem protegat & juvet. Ille antiquus suæ finem vitæ imminere sentiens: Locutus est Fratribus suis, post mortem meam Deus visitabit vos, & ascendere vos faciet de terrâ istâ, ad terram quam juravit Abraham, Isaac & Jacob: asportate ossa mea vobiscum de loco isto: mortuus est, & conditus Aromatibus, repositus est in loculo in Ægypto, Genes. cap. 50. vers. 23. 24. & 25. Vides in Ægypto sepeliri Josephum ibique recondi, sed cur non adjuravit ut defunctus statim in Chanaan ad Patrum suorum sepulchra deportaretur ut fecerat Pater suus Jacob ex mox dictis num. 11. Cur tamdiu distulit, donec Israëlita sub Moysè Exodi c. 13. vers. 19. ab Ægypto ascenderent in terram istam? Audiendus hâc super re Nicolaus de Lyrâ ad istum locum: Non adjuravit, inquit, ut statim post

mortem ejus portarent illuc corpus suum sicut portaverant corpus Patris sui, & sicut portata sunt corpora fratrum suorum, ut dicit Josephus Judæus, sed tantum dum ascensuri erant de terrâ istâ ad terram quam juraverat Abraham se illi & femini ejus daturum, ut remanentibus in Ægypto ossibus & cineribus Joseph, memoria ejus apud Ægyptios remaneret, & beneficiorum ejus, ut sic suavius tractarent filios Israël captivos suos inter ipsos commorantes. Atque ita vides quod ille Joseph antiquus etiam mortuus suorum fuerit protectio & scutum.

Transferri hæc ad Divum Josephum nullus verè pius averfabitur. Si ergo tantum soli cineres prioris illius Josephi potuerunt, idque apud impios, ut instar aggeris essent, ne filii Israël ab Ægyptiis opprimerentur; quantum apud Deum Clementissimum poterit Josephi Patris sui longè dilectissimi pro nobis intercessio & Patrocinium? quàm ab hostium nostrorum severità securi erimus sub Divi Josephi umbrâ? qui non nudos cineres pro nobis obijciat, sed ingentia merita, singularem sanctitatem, multos labores ob Christum exantlatos.

Joseph ille antiquus tantum professe vel mortuus, putabatur, quia Ægyptum nutrierat suâque providentiâ ac solertiâ fecerat, ne fame periret: at noster Josephus ipsum mundi conditorem pavit, pavit per tot annos, pavit de labore manuum suarum, pavit de sudore vultus sui, cur ergo apud eum factus hominum Patronus non obtineat quidquid pro illis postulaverit? quid illi ille negabit, si ipse illa producat quæ in Christum præstitit?

Ludovicus XI. Galliarum Rex, Caroli VII. filius & hæres apud Burgundiæ Ducem in Belgio postera ætate diversatus; ubi audivit Patrem suum cessisse fati, nihil cunctatus ad propria repedavit stipatus multo agmine nobilium, immo & ipso suo hospite Duce Burgundo, qui ejus adfuit in Regem inaugurationi. Mysteriis ritè peractis adsistere Principes epulis instructis apparatus congruo: sub finem convivii stupente universâ procerum coronâ

coronâ surrexit Philippus Dux Burgundus, & humili corporis habitu quasi supplicabundus Regem sic affatus est: si quid merui ô Rex: eo ævo toto quod egisti in Belgio, ubi hospitii obsequia præstiti quæ potui; in gratiam exhibiti famulatus enixè rogo, ut excidant animo tuo acceptæ à subditis tuis injuriæ, qui si adeò injurii extiterunt ut procul à venia sint, da mihi Rex hospiti tuo gratiam cujus eos impotes fecerunt crimina perpetrata: Rex etiam orationis hujus exordio dubius audierit hospitem suum reis providentem, dedit tamen manus memor beneficii accepti, & irritam voluit esse vindictam eam quam animo conceperat.

XVII.

Pluribus annis Christus diversatus est apud Divum Iosephum, & quanto gratius quam Ludovicus Princeps extorris apud Dacem Burgundum: Dux Burgundus satis invitus, & agrè Ludovico refugæ fuit obsecutus, animadvertens Regem Gallum Carolum VII. iniquo animo ferre filii sui indolem peregrinam: Tamen illud quod præstitit Ludovico fronte tenus obsequium, ita menti hospitis insedit, ut animo versantem præteritas injurias perculerit ad veniam dandam immeritis. Si ergo exoratus Divus Iosephus à famulis & clientibus suis Christum Regem compellat in gratiam illorum, poteritne Christus memor multiplicis obsequii hospitem hunc non dignari gratiis exoratis?

XVIII.

4. Reg. cap. 13. dixit Elisæus ad Joas Regem, *Affer arcum & sagittas & pone manum tuam super arcum*, quo à Joa facto superposuit Elisæus manus suas manibus regis, & cum tres sagittas emisisset, & quiescisset Joas, ait ei Elisæus, *ter percussis Syriam, & si plures sagittas emisisses, pluries percussisses*. Quid proportionis obsecro habet tres sagittas jacere in Syriam ut eas ter percussat & vincat? Ex se profectò nullam, sed quia manus Prophetæ manui istius Regis juncta erat, ibique aderat, propterea eam vincere potuit ter in tribus sagittis, & de facto vicit. Sic opus tuum ex se, ut assequaris victoriam inimicorum tuorum, ut rapias Regnum Cælorum, quod vim patitur, nullum est, sed junctâ manu Sancti

Iosephi manui tuæ, juncto ipsius auxilio & ope operi tuo, nihil est quod non poteris & efficies.

CAPUT II.

Idem aliis iterum fulcitur rationibus.

POTESTAS Patrocini Divi Iosephi fundatur præterea in jure particulari, & particulariter ei competenti in salutem, quam Christus operatus est, idque multiplici titulo.

Et primo quidem, quia sub ipsius umbrâ mysterium Incarnationis, seu Christus Dominus Salvator venit in mundum & latuit, sicque dæmon ludificatus, supplantatus est. Pro cujus rei intelligentiâ dicunt Sancti Patres, quod quemadmodum dæmon in paradiso terrestri hominem sub suâ potestate redegerat per fraudem, nullatenus vim ejus libertati inferendo: sic Deus ut eundem hominem liberaret, & prædam, quam ille subdole & fraudulenter rapuerat, è manibus ejus congruè eriperet, noluit uti potestate suâ ut dæmoni vim inferret, sed magis expedire judicavit veteratoris dolosâ fraude eludere & elidere. Quapropter quemadmodum dæmon insidiosè abdiderat se sub serpente ut hominem seduceret, sic Deus ut jus suum revindicaret dæmonem seductorem circumvenire voluit occultando se sub homine.

Divinitas ergo, inquit Sanctus Gregorius Nazianz. hamus fuit quo dæmon fataliter capiendus erat & expoliandus: sed necesse erat hamum istum abscondere: eâ propter primò Deus fit homo: Secundò, nascitur de muliere ut homines ceteri: Tertio, nihil præ se fert Divinitatis: Ecce hamum ter absconditum: sed an sufficienter? Non, inquit Divus Augustinus, quia cum mulier illa ex quâ natus est, futura esset Virgo in partu & post partum ut ante partum, dæmon statim subodorasset subesse ibi mysterium, ideòque quartum velum fuit necessarium: quodnam verò illud? Divus Iosephus